

Kategoria: Komunikacja i Transport
Opublikowano: piątek, 31, lipiec 2026 11:21
Mateusz Jabłoński
Odsłony: 104

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 8 lipca 2026 r. (sygn. II GSK 2486/25) oddalił skargę kasacyjną P.K. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 2 lipca 2025 r. (sygn. VI SA/Wa 20/25). Tym samym utrzymana została w mocy decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Płocku z 8 listopada 2024 r., dotycząca ustalenia wysokości kosztów związanych z usuwaniem, przechowywaniem i oszacowaniem pojazdu.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco. 20 marca 2022 r., na podstawie dyspozycji usunięcia pojazdu wydanej przez Komendę Powiatową Policji w Sierpcu, pojazd marki BMW został usunięty z drogi i umieszczony na parkingu strzeżonym. Przyczyną wydania dyspozycji było kierowanie pojazdem przez osobę nieposiadającą przy sobie dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu. Starosta Sierpecki decyzją z 11 września 2024 r. nałożył na skarżącego obowiązek zapłaty kwoty 41.985,50 zł tytułem obciążenia kosztami usunięcia, przechowywania, oszacowania oraz sprzedaży lub zniszczenia pojazdu.

Podstawą materialnoprawną decyzji był art. 130a ust. 10h Prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którym koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu, powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania, ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu.

W skardze kasacyjnej P.K. podniósł zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz prawa materialnego. Ich wspólnym mianownikiem było twierdzenie, że skarżący nie był właścicielem pojazdu w dniu wydania dyspozycji jego usunięcia, a zatem nie mógł być adresatem decyzji nakładającej obowiązek zapłaty kosztów. Skarżący wywodził między innymi, że w czasie nabycia pojazdu miał ograniczoną zdolność do czynności prawnych, wobec czego umowa sprzedaży dotknięta była wadą nieważności. Powoływał się także na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Sierpcu II Wydziału Karnego z 27 czerwca 2024 r. (sygn. II K 51/23), na mocy którego został skazany za czyn z art. 270 § 1 k.k. polegający na przedłożeniu sprzedającemu uprzednio podpisanej umowy kupna-sprzedaży samochodu, na której w miejsce podpisu kupującego podrobił podpis o treści „S.S.”, czym wprowadził sprzedającego w błąd co do tożsamości kupującego. Zdaniem skarżącego wyrok ten dowodził, że nie był on właścicielem pojazdu.

NSA uznał skargę kasacyjną za niezasadną. Zarzuty, wobec ich komplementarnego charakteru, rozpoznał łącznie. Kluczowe znaczenie w sprawie przypisał prawomocnemu postanowieniu Sądu Rejonowego w Sierpcu I Wydziału Cywilnego z 14 marca 2024 r., którym na podstawie art. 6106 k.p.c. orzeczono przepadek na rzecz Powiatu Sierpeckiego pojazdu marki BMW stanowiącego własność P.K.

Sąd wskazał, że choć ustalenia sądu powszechnego dotyczące właściciela pojazdu, jako niebędące przedmiotem rozstrzygnięcia, a zawarte w uzasadnieniu, nie są objęte wiążącą mocą prawną w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c., to moc wiążąca orzeczenia sądowego odnosi się do jego sentencji. W sentencji przywołanego postanowienia wskazano zaś, że przepadek dotyczy pojazdu „stanowiącego własność P.K.”. Oznacza to, że postanowienie posiadało wiążący walor również w zakresie odnoszącym się do wskazania właściciela pojazdu, a co za tym idzie – wiążący walor dla organu administracji publicznej prowadzącego postępowanie na podstawie art. 130a ust. 10h Prawa o ruchu drogowym.

NSA odniósł się także do powołanego przez skarżącego wyroku karnego. Wskazał, że ustalenia sądu karnego stanowiące podstawę skazania za czyn z art. 270 § 1 k.k., polegający na przedłożeniu sprzedającemu umowy kupna-sprzedaży z podrobionym w miejscu podpisu kupującego podpisem, nie

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: piątek, 31, lipiec 2026 11:21

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 104

podważają ustaleń sądu cywilnego istotnych z punktu widzenia zaktualizowania się przesłanek stosowania art. 130a ust. 10h. Wyrok karny potwierdza jedynie, że skarżący wszedł w posiadanie pojazdu w wyniku czynu zabronionego, ale nie neguje ustalonej własności. Sąd zaznaczył ponadto, że powołane przez skarżącego judykaty (sygn. II GSK 113/24 i sygn. II GSK 1429/23) zapadły na gruncie stanów faktycznych istotnie odbiegających od stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy.

Wyrok NSA z 8 lipca 2026 r. (sygn. II GSK 2486/25)

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl